

22.11.2020 – Pamiatka posvätenia chrámu – Vlachovo Kostoly nám (ne)treba

Milost' vám a pokoj skrze Pána Ježiša Krista.

4 Mojžišova 9:23 „Na pokyn Hospodinov táborili a na pokyn Hospodinov sa vydávali na cestu. Podľa rozkazu Hospodinovho prostredníctvom Mojžiša zachovávali nariadenie Hospodinovo“.

Nachádzame sa v situácii, ktorá je minimálne zvláštna. Nemáme s ňou nijaké skúsenosti. Čakáme, ako sa kto vyjadrí. Od overených správ až po tie zavádzajúce a nepravdivé sa snažíme získať si aký taký prehľad. Tešíme sa, ak môžeme čo len trochu žiť „normálne“. A potom prídu obmedzenia a rôzne reštrikcie, aby nás vraj chránili pred vírusom, ktorý je prinajmenšom zvláštny. Keď médiami zaznelo nariadenia, že bohoslužby sa vôbec nemôžu uskutočňovať, aj medzi kresťanmi sa objavovali názory, že viera nie je o chodení do kostola. **Z toho potom vyplýva otázka: treba nám vôbec kostoly? Predstavte si, že by sme tu, vo Vlachove, kostol nemali. Možno by sme ho mohli predať za nemalé peniaze a to, čo zarobíme na predaji, čo ušetríme na starostlivosti o túto budovu, by sme mohli použiť na niečo iné.** Aj keď momentálne mi nepríde na rozum, na čo, pretože ja si myslím, že kostoly potrebujeme – či už takéto, čo tu stoja viac ako 200 rokov alebo kostoly v zmysle miestností a priestorov, kde sa môže Boží ľud schádzať ako spoločenstvo veriacich v Krista.

Chrám potrebovali aj Izraelci, aj prvotná cirkev, myslíme si, že my sme výnimka? Na čo je nám kostol, miesto stretávania sa, potrebné?

1. Pripomína nám Božiu prítomnosť. Svätostánok bol pre Izraelcov veľmi dôležitý z viacerých dôvodov. Jedným z nich bol, že im pripomínal, znázorňoval a poukazoval na Božiu prítomnosť. Keďže my, ľudia, potrebujeme aj vidieť, nielen počuť, **svätostánok bol viditeľným znamením toho, že na púšti, medzi pohanskými národmi, aj v úrodnej zemi, je pri nich prítomný sám Hospodin.**

Naši predkovia stavali chrámy s podobným názorom. Bolo to nielen miesto, kde mohli prísť, aby počuli Božie slovo, ale každý kostol, svojou vežou, aj interiérom, ktoré svedčilo o Božom majestáte, moci a láske voči ľudu. Preto členovia našich rodín stavali chrámy, vkladali do nich aj to posledné, čo mali, preto do nich prichádzali, aby sa uistili o tom, že po cestách tohto sveta nekráčajú sami. Bolo to pre nich útočisko, kde cítili Božiu prítomnosť inak ako v bežnom živote a na bežných miestach.

Nám kostoly netreba. Stávajú sa pre nás príťažou. To svedčí len o tom, aká je naša viera. Viera, ktorá nepotrebuje miesto, kde by sa stíšila a počúvala Boží hlas, miesto, kde by počúvala Božie slovo a vytvárala spoločenstvo s vierou iného človeka, kde by sa obohacovala tým, čo tu Pán Boh ponúka. Iste sa dá veriť, modliť, čítať si Písmo mimo kostola, ale **my, ako veriaci ľud, potrebujeme jeden druhého, aby sme sa svojou vzájomnou vierou a životom obohacovali. Potrebujeme kostol, aby sme sa mali kde stretávať ku oslave Božieho mena. Potrebujeme kostol, lebo on nám pripomenie, že je tu Boh – v púšti aj záhrade nášho života.** Možno nás ten kostol a cirkev vyrušujú, lezú na nervy, možno pre nás nie sú dôležité, ale nič to nemení na tom, že aj tento náš kostol je tu, aby nám pripomenul, že je tu niekto, kto je síce majestátny, nádherný a mocný, ale zároveň nežný, milostivý a odpúšťajúci. Asi by sme na to bez kostolov aj zabúdali, keď na to zabúdame už teraz, kým ešte kostoly stoja.

2. Kostol nám dáva možnosť oddychu. Izraelci na základe toho, ako sa nad svätostánkom hýbal mrak – či už oblakový alebo ohnivý – vedeli, kedy môžu oddychovať. Niekedy ich táborenie trvalo iba chvíľu, no niekedy aj viacero dní. **Keď oblak zastal, oni zastali tiež, poslúchli Boží príkaz k odpočinku. Lebo Boh dáva odpočinok tým, ktorých sprevádza.**

Naši predkovia prichádzali do chrámu aj oddychovať. Po náročnom pracovnom týždni, ťažkej drine na poli, v bore alebo na statkoch, potrebovali trochu pokoja. Áno, občas to bolo tak, že si aj zdriemli, pospali, lebo piesne a kázeň boli dlhé, bohoslužby trvali aj 2 hodiny ☺. Potrebovali však vypnúť. Vyrozprávať sa z ťažkostí, modliť sa v čase dažďa aj sucha, v čase chorôb aj zdravia, potrebovali si oddýchnuť od bežnej zodpovednosti či vzťahov. Nebol to teda len telesný oddych, ale aj duševné načerpanie síl a nabudenie ducha do ďalších, neľahkých dní života.

Nám kostoly netreba. Radšej budeme rozširovať kapacitu psychiatrických liečební, chodiť za rôznymi mentormi a poradcami, radšej sa budeme obracať na východné náboženstvá, hľadať „vypnutie“ v alkohole či bujaraj zábave. To svedčí o tom, aká je naša viera. Viera, ktorá nehľadá odpočinok pri nohách Pána Ježiša, ako to robila voľakedy Mária. Viera, ktorá nedúfa v odpočinok, ktorý je nám zaslúbený v Božej prítomnosti tu a raz aj naveky, ako o tom hovorí list Židom. Je to viera, ktorá sa snaží hľadať oddych jedine a výlučne v sebe a vo veciach tohto sveta. **Kto však príde do chrámu s tým, že si chce oddýchnuť, odpočinuť si, načerpať novú silu a hľadať východiská, ten to tu nájde. Potrebujeme tento priestor, pretože v ňom je aj iná atmosféra ako kdekoľvek inde, atmosféra, ktorá nám pripomína, že tu smieme zložiť všetky bremená a dať sa posilniť tým, ktorý je tu prítomný.** Asi by sme toto všetko hľadali vo svojich vlastných možnostiach, nebyť kostolov, keď aj teraz mnohé zívajú prázdnotou, lebo ľudia majú iných „bohov“ pri ktorých oddychujú – televíziu, internet, štyri steny svojho domu.

3. Kostol nám ponúka silu a smer na cestách. Tak, ako Pán Boh dával znamenie na táborenie, tak dával aj znamenie na pochod. *Izraelci sa teda celkom mohli spoľahnúť na Hospodina, pretože On určoval ich cesty, čo je pre nich dobré a akým spôsobom a cestou sa majú pohnúť k vytúženému cieľu v zasľúbenej zemi.* Hoci Izraelci nie vždy konali, čo sa Pánovi páčilo, On stále znova viedol ich kroky po správnych cestách.

Naši predkovia, ešte stále závislí na viere v Pána Boha, mali v chráme možnosť zísť Božiu vôľu a v modlitbách sa dávať do Božích rúk na ceste života. Tu si chodili po požehnanie, keď sa im darilo, tu sa chodili vyplakať, keď sa trápili, tu prosili o radu, keď sa nachádzali na rázcestí. Bolo to miesto, kde sa určoval životný štýl našich praotcov a pramatiek.

Nám kostoly netreba. My predsa sami vieme, ako a kde máme ísť. Sami si určujeme priority života, ciele, ktoré chceme dosiahnuť, stratégiu, ktorú použijeme, my sme si pánmi svojho pozemského putovania. Toto svedčí o tom, aká je naša viera. Viera, ktorá Boha obviňuje, keď nerobí, čo chceme. Viera, ktorá na Pána zabúda, keď sa má dobre. Viera, ktorá sa vzdáva Božích ciest, ak nesmerujú tam, kde sme si to vysnívali. Je to viera, ktorej jediným cieľom je užiť si tento život a nemyslieť na večnú budúcnosť. **Chrám je však miesto, ktorého veža smeruje do neba, a tak nám ukazuje, kde je náš pravý domov, kde je cieľ našich ciest, kde je Ten, ktorý s nami ráta. Môžeme tu nájsť východiská z ťažkostí, silu v problémoch, pokoj v nepokoji života a mapu, ktorá nás bude sprevádzať až tam, kde budeme naveky.** Kým tu ešte tých pár kostolov je, pokým do nich chodia ľudia, tento svet má nádej, že bude aspoň čiastočne kráčať po Božích cestách a pod Božím dozorom. Keď nebude kostolov ani ľudí v nich, neviem, či nájdeme správnu cestu. Kto by nám ju potom ukázal?

Je toto miesto pre nás dôležité? Amen.